

[Statsministeren]

Regeringen har imidlertid til stadighed været beredt til at overveje muligheden af en formalisering af Nordens status som atomvåbenfri zone, såfremt dette kunne ske som led i etableringen af en almindelig europæisk sikkerhedsordning. En aftale om en sådan ordning måtte forudsætte, at tilgrænsende områder – herunder også områder, hvorpå der befinder sig atomvåben, og som grænser op til det nordiske område – inddrages i den atomvåbenfri zone.

Skiftende danske regeringer har i øvrigt gennem årene støttet forslag om oprettelse af atomvåbenfri zoner i forskellige dele af verden ud fra opfattelsen af, at de ville kunne være et værdifuldt bidrag til at hindre spredning af atomvåben til områder, hvor ikke alle stater har tiltrådt ikke-spredningsaftalen. Det har imidlertid været en forudsætning, at initiativet udgik fra staterne i det pågældende område, og at der mellem de pågældende stater var enighed om zonen oprettelse, herunder dens afgrænsning.

Jeg har naturligvis med interesse noteret mig udtalelserne fra såvel den norske statsminister som udenrigsminister om mulighederne for at traktatfæstne den atomvåbenfri status i Norden.

Som det vil være kendt fra dagspressen, har udenrigsministeren haft lejlighed til at drøfte de norske tanker med den norske forsvarsminister og arbejderpartiets formand. På baggrund heraf kan jeg sige, at den danske regering i princippet er enig i sigtet med det norske initiativ, nemlig at få nedtrappet atomvåbnene i Europa og helst gennem aftaler. Jeg har forstået, at tanken er knyttet sammen med to forudsætninger. For de nordiske lande må en aftale omfatte de taktiske sovjetiske atomvåben, der findes på Kola-halvøen og i Østersø-området. Og for det andet skal tanken ses i sammenhæng med aftaler, der kommer til at omfatte andre dele af Europa. Det faktum, at Norden er et atomvåbenfrit område, giver et godt udgangspunkt for at komme med en opfordring, som den norske regering har gjort.

Spm. nr. 412

Til *socialministeren* (6/1 81) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren meddele den sociale ankestyrelse, at medborgere, der anker en sag til ankestyrelsen, altid skal have fuldstændig og udtømmende oplysning om ankestyrelsens beslutning i ankesagen?«

Begrundelse

En borger i Århus, der ankede en afgørelse om tildeling af invaliditetsydelse til ankestyrelsen, fik besked om, at ankestyrelsen tilsluttede sig den kommunale afgørelse.

Da borgeren klagede til ombudsmanden over afgørelsen, blev det opklaret, at ankestyrelsen derudover havde meddelt Århus kommune, at sagen burde optages til fornyet prøvelse om et år. Dette blev ikke meddelt borgeren. Da ombudsmanden bad om forklaring herpå, meddelte ankestyrelsen, at man havde fundet det »uhensigtsmæssigt« at give borgeren denne oplysning.

Så sent som den 5. december fastholdt ankestyrelsen efter en fornyet henvendelse fra ombudsmanden, at det ville være »uhensigtsmæssigt« at give det menneske, det drejer sig om, besked om hans egne forhold.

En sådan fremgangsmåde er absolut utilfredsstillende; det kan ikke accepteres, at et menneske i Danmark nedvurderes i en sådan grad, at vedkommende ikke får en sådan oplysning.

Besvarelse (14/1 81):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Af begrundelsen fremgår bl.a., at ankestyrelsen i forbindelse med en afgørelse i en invalidepensionssag har bedt en kommune om at optage sagen til fornyet prøvelse om et år uden samtidig at orientere pensionsansøgeren om denne anmodning.

Jeg kan hertil oplyse, at det er socialministeriets opfattelse, at en borger bør orienteres om beslutninger af væsentlig betydning, når der ikke er afgørende modhensyn.

Ankestyrelsen har oplyst, at styrelsen for sit vedkommende har fulgt den praksis i almindelighed at underrette pensionsansøgeren, når styrelsen har bedt en kommune om at optage en sag til kontrol. Ankestyrelsen har dog ment at kunne og burde undlade en sådan orientering ud fra et skøn om hensigtsmæssigheden deraf.